

en Overenskomst med en fremmed Magt, er den forpligtet til at føre den igennem efter den her i Landet bestaaende forfatningsmæssige Tilstand. Saa kan man sige, naar det passer i den indrepolitiske Situation: Denne Rigsdag regner jeg ikke med længere, denne Rigsdag er inkompetent til at afgøre denne Sag. Ja, men overfor Udlandet er Rigsdagen fuldkommen kompetent. Ved Konventionens Afslutning er der taget Hensyn til en Ratifikation af Rigsdagen i Henhold til den bestaaende danske Forfatning, men det er ogsaa alt. Der er ikke taget Hensyn til, at man muligt kunde sige: Den gældende Forfatning maa først forandres, eller til andre Luner, man kunde have. Det kan ikke være andet, end at den Slags Ting maa blive det samme som en Forkastelse. Derfor er det, der her bliver Tale om at tage Stilling til, dette: Vil man gennemføre Konventionen eller ikke? En Udsættelse er betænkelig af Hensyn til Medkontrahtenten, men en Udsættelse er ogsaa betænkelig af Hensyn til de Forhold, vi lever under. Thi som den højtærede Finansminister meget rigtigt hentydede til, kan ingen vide, hvorledes de Forhold, vi lever under, vil udvikle sig. Meget hurtigt kan Forholdene fuldstændig forandre sig, og hvorledes vil man saa være stillet? Der er med Rette henpeget paa, at ogsaa af Hensyn til Forholdene her i Landet vil en latent Krise som den, der vil tilvejebringes ved, at Sagen behandles paa denne Maade, ikke være heldig, og der vil ogsaa paa Øerne blive en meget uheldig Tilstand. Alt dette gør, at jeg for mit Vedkommende kun kan være meget betænkelig ved en Udsættelse. Efter de Erklæringer, der er afgivne for de 2 Partiers Vedkommende, som danner Flertal i det høje Landsting, kan jeg imidlertid kun faa den Opfattelse, at Sagen — som nu altsaa søges gennemført paa forfatningsmæssig Maade, saaledes som Regeringen har forpligtet sig til, idet den ikke vil blive taget tilbage — forkastes i Landstinget, men saa har Regeringen gjort sit, og Landstinget maa tage Ansvaret for den Stilling, det indtager til Sagen. For øvrigt vil jeg være af den Opfattelse, at denne Sag ikke derved kan standses, men at man, hvis Forslaget forkastes, maa overveje, hvorledes man skal finde Midler til at komme videre frem.

Min Kollega Finansministeren har talt en Del om den „Pludselighed“, hvormed Forslaget skulde være fremkommet for Rigsdagen, og har ogsaa gjort Rede for det selvfølgeligelige og det nødvendige i den

Fremgangsmaade, der er valgt, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil dog sige, at naar det nu af en af de Politikere, med hvem jeg har haft Samtale om Sagen, udtales, at han føler sig overordentlig overrasket, og ikke blot det, men han antyder ogsaa det Moment, at denne Rigsdag ikke kan anses for at være kompetent til at afgøre Spørgsmaalet, saa kan jeg ikke nægte, at det vilde have været behageligt for mig, om han var fremkommet med disse Betragtninger under de Forhandlinger, jeg førte med ham. Det havde unægteligt haft Betydning for mig, om det var fremkommet den Gang, thi hvis der fra afgørende Side her paa Rigsdagen var blevet sagt saaledes, vilde det betyde, at Sagen ikke kunde gennemføres for Tiden, og saa maatte jeg allerede paa det Tidspunkt have meddelt dem, jeg forhandlede med, at Sagen ikke kunde gennemføres. Noget saadant blev imidlertid ikke nævnt, og derfor maatte jeg føle mig bemyndiget til at gaa videre med Sagen. Der blev ikke gjort nogen Indvending eller udtalt noget Ønske om, at den skulde standses, eller anført, at det var en Sag, som Rigsdagen paa det nuværende Tidspunkt ikke kunde beskæftige sig med. Jeg maatte føle mig bemyndiget til at gaa videre med Sagen, ikke fordi vedkommende kunde give noget som helst Tilsagn, men paa det Grundlag, jeg her har skitseret.

Jeg havde det Indtryk, ogsaa af de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Ringkøbing fremkom med, at man søger at tillægge de Muligheder, der kan ligge i, at Øerne er i dansk Besiddelse efter Krigens Slutning, en vis Betydning. Min Kollega Finansministeren har allerede talt om dette, men jeg vil føje min Advarsel til hans. Det er rene og skære Fantasterier, man knytter hertil, og jo hurtigere det danske Folk vejledes af sine Repræsentanter, der har Lejlighed til at kende Sagerne, og kommer ud af den Slags Forestillinger, saa at det forstaar, at det er kun i Fantasiens Rige, de kan trives, des bedre er det. Og det er ikke noget nyt eller mærkværdigt eller noget, der er fremkaldt af den nuværende Situation, jeg siger her; thi det har vel snart i 100 Aar være amerikansk Politik, det, der er blevet døbt med Navnet Monroe-Doktrinen, og som Finansministeren har gjort nærmere Rede for. Nej, det, man her tænker paa, har altid været en umulig Fantasi.

Ja, Tiden er fremrykket, og jeg tror, den højtærede Formand vil sætte Pris paa